

Varga Sándor

Őseink földjén

baracklevárízű múlt nyarakban
élve az életet éveken át
nyeltük keservünk keserű italát

mert a borongós boltozat alatt
egyre csak sodrott sodrott bennünket
holmi békeparancs nyugat-akarat

eltűnt nevek horda-hordalékban
mert itten ami volt már nincs csak a van

de nem vagyok magam nem vagy magad
hiszen mibennünk a wassi kő marad

marad a kő vagy az a földrög
mi mindig marasztott mindig is kötött

maradtunk ezen az ősi földön
úzhetett szláv román vagy tán az ördög

mert úgy alakult a sorsunk végképp
mint alakult és alakul a térkép

nem voltunk gyávák nem lettünk hősök
de maradtunk ott hol éltek az ősök

maradtunk ott hol éltek az ősök
mint az ő emlékeiket is őrzők

Félúton

valahol mindig félúton
a ki nem mondottakkal terhelten
szótövek és toldalékok között
feküdtem és keltem

miközben az álmaimban
sziromrepeszekről lett
csupa virágos a kertem
egy félúton elhagyott kedden

Egy biztos pontban

ahol álltam
földre ért az ég
és ott velem összeért

ahogy álltam
ég és föld között
belém még-lét ütközött

mert úgy álltam
egy biztos pontban
intő jellé csiszoltan

úgy álltam ott
mint egy én-darab
teremtői akarat

egy biztos pontban
csak álltam álltam ottan
ott hol mindig is voltam

Istenem

istenem
ott vagy alfától
ott vagy ómegáig
ott vagy te velem
bennem vagy a másik

istenem
ott vagy te velem
bennem vagy a másik
de mindig csak én
az énem hibázik

istenem
hagyjál már egyszer
egyszer lenni másik
és te legyél az
kinek énem látszik